

Sygn. akt III PK 100/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa (...)

przeciwko Przedsiębiorstwu Wielobranżowemu "K." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. i "A." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

o ustalenie istnienia stosunku pracy, wynagrodzenie za okres nie świadczenia pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej "A." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt III Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z 27 lutego 2013 r. oddalił apelację skarżącej Spółki z o.o. A. w Ł. od wyroku Sądu Rejonowego w T. z 18 października 2012 r., którym ustalono, że powodowie stali się pracownikami tej spółki na podstawie art. 23¹ k.p. Spółka z o.o. A. zaczęła wykonywać usługi na rzecz zlecających Zakładów D. w N. nieróżniące się istotnie od tych, które przed nią na rzecz tych Zakładów wykonywała Spółka z o.o. K. w T. Spółka A. przejmując zadania wykonywane dotychczas przez spółkę K. przejęła zespół składników majątkowych wymaganych do realizacji usługi sprzątnia i utrzymania porządku. Bez

znaczenia jest okoliczność, że przekazanie mienia koniecznego do wykonywania usług sprzątanía i utrzymania porządku nie nastąpiło bezpośrednio między tymi spółkami a za pośrednictwem, (właściciela) Zakładów D. Sąd Okręgowy wskazał na określone składniki majątkowe (urządzenia) wykorzystywane obecnie przez spółkę A. do prac porządkowych. Składniki majątku Zakładów D. zakwalifikować należy jako wyodrębnioną funkcjonalnie część majątku, przeznaczoną i wystarczającą do utrzymania czystości na terenie tych Zakładów. Podkreślono również, że spółka A. przejęła do dalszej pracy wszystkich pracowników ochrony zatrudnionych dotychczas w spółce K., a wykonujących prace przy ochronie Zakładów D. Nie ulega zatem wątpliwości, że spółka A. od 1 lipca 2012 r. przejęła zadania związane z ochroną i utrzymaniem czystości obiektów Zakładów D., wykonywane uprzednio przez spółkę K. Skarżąca spółka A. stała się zatem pracodawcą na podstawie art. 23¹ k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne następującej treści: „Czy przejście zakładu pracy ze skutkiem przewidzianym w art. 23¹ k.p. następuje automatycznie w każdym przypadku przejęcia przez nowego pracodawcę zadań wykonywanych przez poprzednika na podstawie umowy z podmiotem trzecim, do którego należało dysponowanie tymi zadaniami, bez konieczności indywidualnego rozpatrzenia konkretnego przypadku? Czy istnieją kryteria oceny umożliwiające przyjęcie, iż w danym przypadku, pomimo faktycznego przejęcia przez nowy podmiot zadań wykonywanych dotychczas przez poprzedniego pracodawcę, nie doszło do przejęcia całości lub części zakładu pracy w trybie przewidzianym w art. 23¹ k.p. i jakie ewentualnie są to kryteria? Czy w szczególności do takich kryteriów można zaliczyć specyfikę prowadzonej przez podmiot trzeci działalności gospodarczej, jego strukturę organizacyjną umożliwiającą wykonywanie przez zleceniobiorców świadczonych usług przy pomocy sprzętu posiadanego przez ten podmiot, sposób wyłonienia nowego zleceniobiorcy przez podmiot trzeci i kryteria determinujące zmianę podmiotu świadczącego usługi?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazana we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania podstawa nie składa się na istotne zagadnienie prawne, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W pierwszej kolejności sformułowane pytania dotyczą wykładni prawa i rację ma skarżący, że nie ma

„prostego automatyzmu” w stosowaniu regulacji z art. 23¹ k.p. W tym zakresie nie występuje problem wykładni prawa bo sam skarżący poprzestaje tylko na relacjonowaniu w uzasadnieniu wniosku argumentacji z dwóch wyroków Sądu Najwyższego: z 13 kwietnia 2010 r., I PK 210/09, OSNP 2011 nr 19-20, poz. 249 i z 9 stycznia 2012 r., III PK 36/11, LEX nr 1162707. Na postawione pytania można więc odpowiedzieć tak jak wynika to z argumentacji prawnej tych orzeczeń Sądu Najwyższego, czyli negatywnie co do stosowania art. 23¹ k.p. w każdym przypadku przejęcia tylko zadań, które wykonywał podmiot trzeci i pozytywnie co do konieczności indywidualnego rozpatrzenia konkretnego przypadku. Po prostu wniosek nie wprowadza w tym zakresie nowej argumentacji jurydycznej. Oczywiście punkt ciężkości wniosku to pytanie o kryteria oceny sytuacji, w której mimo przejęcia zadań nie dochodzi do przejęcia całości lub części zakładu pracy w ujęciu przewidzianym w art. 23¹ k.p. Tu jednak skarżący poza proponowaną egzemplifikacją tych kryteriów pytanie to pozostawia otwarte, gdyż uzasadnienie wniosku koncentruje się już tylko na indywidualnej sytuacji (przypadku) skarżącego, co odpowiada podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której wniosek nie odwołuje się i nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nie oznacza to, że pytanie o kryteria należałoby pozostawić bez odpowiedzi. Wynika ona z dalszego (ostatniego) orzecznictwa Sądu Najwyższego, dotyczącego też sytuacji podobnych do sytuacji w sprawie skarżącego. W szczególności chodzi o wyroki z 14 czerwca 2012 r., I PK 235/11, LEX nr 125058, z 17 maja 2012 r., I PK 179/11, LEX nr 1219491, w których przedstawiono gruntowną analizę prawa unijnego i krajowego, z uwzględnieniem orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Orzecznictwo to wskazuje między innymi kryteria, których poszukuje skarżący we wniosku o przyjęcie skargi, a nawet metodykę oceny czy nastąpiło przejście zakładu pracy lub części na innego pracodawcę. Ze względu na dostępność (publikację) i obszerność tego orzecznictwa usprawiedliwione jest odstąpienie od powielania jego treści w tym miejscu. Dodatkowo wskazać można też na inne wyroki Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2012 r., I PK 155/11, OSNP 2013 nr 5-6, poz. 55, z 29 marca 2012 r., I PK 150/11, LEX nr 1167736. Reasumując sformułowane we wniosku pytania dotyczą tylko wykładni i stosowania prawa, co nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego. Wszak nawet w przypadku potrzeby wykładni prawa jako podstawy przedsądu znaczenie ma nie zwykła, lecz kwalifikowana potrzeba wykładni przepisów ze względu na poważane

wątpliwości lub rozbieżność w orzecznictwie. Taka sytuacja na tle dalszych (wskazanych) orzeczeń nie występuje, przy czym w aspekcie sedna pytania skarżącego o kryteria oceny, to sam zauważa, że znaczenie ostatecznie ma konkretny przypadek. Zrozumiałym więc musi być to, że nie można zadekretować na podstawie orzecznictwa dotyczącego art. 23¹ k.p. i art. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów, wszystkich szczegółowych kryteriów oceny i to od strony negatywnej, skoro ostatecznie mają decydować okoliczności indywidualnego przypadku. Oczywiście nie mogą być oderwane od prawa materialnego, czyli wskazanych przepisów art. 23¹ k.p. i art. 1 dyrektywy. Wówczas jednak w konkretnej sprawie nie jest to właściwe podstawom przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., lecz podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W tej sprawie uzasadnione jest stwierdzenie, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawił istotnego zagadnienia prawnego, gdyż postawione pytania nie wykraczają poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.